

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

3 An teneatur sacerdos sub præcepto on celebrare sine vestibus sacris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

vestimentorum nihil reperiri expresse præscriptum in Ecclesiasticis decretis, & ideo consulendus est vñsus, ex quo; & ex modo loquendi antiquorum de his vestimentis, colligitur, Amicum & Albam ex linea materia confici debere. Vnde Raban. de instit. Cleric. c. 15. & Alcin. supra, dicunt, Amicum correspondere superhumerali, seu Ephod Bad, quo sacerdos seu Levitus veteri tabernaculo & templo utebatur, quod lineum erat, vt ex August. colligitur, lib. 7. q. in iudicium. q. 41. & ex Hieron. libr. 1. contra Iouinian. aliquantulum à principio, & epi. 128. ad Fabiolam, de veste sacerdotali, epi. 130. ad Marcellam, qui in hoc distinguunt Ephod Pontificale à Sacerdotali, seu Levitico, quod illud ex quatuor reb. contextum erat, hoc vero erat lineum: cui noster amicus respondere dicitur, & quidem, si vsus eius attente consideretur, hæc est ad illum aptissima materia. Alba enim linea esse debet, vt constat ex Rabano supra, & ex Innoc. lib. 1. de homicidio, cap. 36. & ex Rupertolibro 1. de diuini officijs, cap. 10. Vnde correspondere censetur veli Sacerdotum veterum, quæ (Poderis) dicta est, & linea erat, vt constat ex Hieronymo, dicta epi. 128. vnde & Lidorus, lib. 19. Etymol. cap. 21. Poderis (inquit) est tunica sacerdotalis linea vsque ad pedes descendens. imo hinc videtur hæc vestis (Alba) dicta, imo & vulgo (camisia) vocari solet, vt Lidorus notat, quæ omnia denotant ipsam futuram lineam, & hæc materia apta est, tam ad vsum, quam ad significationem huius vestis. Circa alia vero quatuor indumenta nihil inuenio de illorum materia à veteribus indicatum, & ideo certum est posse esse vellineam, vel laneam vel sericam, vel quacunque alia simili materia dummodo in tantum seruetur, quod apta sit ad tegendum humanum corpus, tanquam eius indumentum seu vestimentum: nam cum hæc instituta sint, tanquam vestimenta sacerdotalia, oportet, vt saltem constet ex materia ad vsum apta. Nullus autem color certus ac determinatus est de essentia talis materiae, quamuis ex congruitate quadam ordinatum sit, vt hæc indumenta certis quibusdam temporibus seu festiuitatibus certicium coloris existant, vt ex Missali constat, vbi nec proprium etiam præceptum traditur, sed regula tantum directiua.

Tertio obseruandum.

Tertio obseruandum est, circa formam horum vestimentorum duplicem distingui posse, vnam artificialem, alteram morealem seu sacram. Prior consistit in figura, de qua nihil aliud dicendum occurrit, nisi in hoc seruandum omnino esse Ecclesiasticam formam: nam sicut in alijs rebus artificialibus, vt sic, essentialis forma est ipsa figura, ita in his vestimentis. Quapropter, si illa notabiliter varietur vel destruat: non erunt vestimenta Sacerdotalia, quæ vt essent determinata, necessarium fuit, vt determinatam formam haberent, quam, tam ad vsum, quam ad significationem, aptam esse oporteat: huiusmodi autem esse hanc Ecclesiasticam formam, satis ex dictis constat. Posterior autem forma est benedictio, quæ ex institutione Ecclesiæ necessaria est in prædictis sex vestimentis: vt constat ex capite. Vestimenta. de Consecratione, distinctione 1. & ex vsu, & ex Pontificali Romano: de hac autem benedictione idem iudicium est, quod de alijs ornamentis altaris: de quibus supra dictum est. Pertinet enim ad essentiam eius, vt iuxta ritum Ecclesiæ fiat, qui habetur in Pontificali, & quod fiat à legitimo ministro, qui est Episcopus, vel simplex Sacerdos habens priuilegium ad hoc, vt supra dictum est, & late Syluester, verbo, Benedictio, quaest. 4. qui addit, quaestione 9. Vestes ab Episcopo schismatico benedictas, iterum esse benedicendas, quod nullo iure probat, & mihi valde incertum est, sed de hoc alibi latius. Similiter de duratione huius benedictionis eodem modo loquendum est, sicut de alijs rebus sacris supra diximus: nam si ita dissoluantur, vt figura amittatur, vel inepta sint ad vsum sacrum, amittitur benedictio, Franc. Suarez Tom. 3.

arg. c. Quod in dubijs, de Consecratione Eccles. vel altaris. Vnde si manica, Alba omnino separetur, perditur benedictio: vnde licet postea affluatur, iterum benedicenda est: secus vero erit, si priusquam figura, vel forma destruat, vestis ipsa reficiatur: secus paulatim, & affluatur: quia tunc semper vestis censetur manere eadem, & quamuis aliqua pars addatur non benedicta: nihilominus tota vestis semper censetur manere benedicta, & accessorium sequi reliquum quod principale est, sicut supra dictum est de templis, & ita in præsentia docent Paludan. distin. 13. quaest. 2. & 24. quaest. 3. Syluest. supra cum Gloss. dicto cap. Quod in dubijs, qui etiam addunt, si cingulum omnino frangatur, ita vt neutra eius pars per se sufficiat ad cingendum, amittere benedictionem, & ideo non posse in vsum venire, etiam si reficiatur: secus vero esse, si post ruptionem altera pars est sufficiens; nam in illa manet benedictio, sicut supra dictum est de altari: si vero antequam omnino diuidatur, reficiatur, vel etiam modo aliquo connectatur, sufficit ad vsum, quia pondum formam amisit, nec benedictionem. Rursus dicunt prædicti authores, posse tolli deferuire loco cinguli, quia habet sufficientem formam ad illum vsum, nec cingulum determinat sibi aliquam aliam specialem figuram, & eadem ratione potest stola in manipulum commutari, quia sunt eiusdem figuræ, & maior vel minor longitudo non refert, si vsum non impediatur, qua propter etiam manipulus posset loco stolæ apponi, vt ait Paludanus, si sufficientem contingat habere longitudinem. Denique, si hæc vestes duplices sint, id est, ex duplici parte interiori & exteriori constantes, singula partes benedictæ manent, etiam si inter se separentur, & c. constat enim sufficiente materia, & habet integræ formam, & ideo ita benedicuntur, ac si essent plures casulæ, vel stolæ, quæ simul possunt vna benedictione benedicere. Vltimo de reuerentia & veneratione, qua hæc vestes tractandæ sunt, idem iudicium est, quod de alijs rebus sacris, tam quoad actus negatiuos, quam quoad positiuos, vt in sectione vltima disputationis præcedentis satis declarauimus.

SECTIO III.

Verum teneatur Sacerdos sub præcepto non facere sacrum sine vestibus sacris.

In hac re pauca dicenda occurrunt, suppositis his quæ supra diximus de loco, & vasis sacris, eadem enim doctrina, proportionem seruata, hic applicanda est. Primo ergo omnes Doctores, conueniunt, sex **Doctorem** vestimenta supra enumerata esse simpliciter necessaria necessitate præcepti Ecclesiastici ad hoc sacrificium celebrandum, ita vt, si non solum omnia, sed aliquod eorum voluntarie omittatur, peccatum mortale sit. Ita Paludanus, Soto & omnes in 4. dist. Palud. 13. Syluester, verbo, Missa. 1. & ibi alij Summistæ. Nauar. uar. ca. 27. n. 84. Qui ad hoc præceptum probandum solum afferunt cap. Ecclesiast. dist. 23. vbi præcipitur Sacerdoti, sub pœna excommunicationis, vt cum sacrificat, stola utatur, quod caput sumptum est ex Con. Brach. III. c. 3. cuius verba supra citauimus, ex quo sumi potest argumentum à simili, vel à paritate rationis, ad cætera vestimenta: sed tamen argumentum videtur inefficax ad probandum præceptum, & præterea in illo textu est specialis difficultas, quia eodem modo præcipitur Sacerdoti, vsus stolæ ad communicandum, sicut ad sacrificandum: diximus autem supra illud præceptum nõ obligare sub mortali in ordine ad communionem: ergo neque in ordine ad sacrificium, inde colligitur sufficienter præceptum. Quocirca fundamentum huius præcepti maxime sumendum est ab vniuersali consuetudine & obseruantia Ecclesiæ, quæ hunc ritum obseruat, tanquam necessarium, & maxime pertinentem ad reuerentiam huius sacramenti, & hoc modo potest

Rrrr 3 etiam

De duratione benedictionis sacrarum vestium quid sentiantur.

etiam induci prædictum decretum: nam illa lex retenta est quoad usum stolæ & aliorum vestimentorum in sacrificio: non vero extralud. Et confirmari potest, quia eadem est ratio de his vestibus sacris, & de alijs ornamentis altaris, quæ ex præcepto necessaria esse diximus. Colligitur denique hoc præceptum ex cap. Vestimenta. de Conf. dist. 1.

a. Concl.

Secundo dicendum est, necessarium etiam ex præcepto esse, ut hæc vestes sint benedictæ. Ita docent citati auctores, & reliqui omnes. Fundamentum est idem scilicet, quia hæc est consuetudo Ecclesiæ. Addit vero Scotus in quarto, distinctione 13. questione 2. in quibusdam locis consuetudinem obtinuisse, ut non oporteat cingulum benedici, & ideo licitum videri, ut cingulum non benedictum, & consentit Richardus ibid. articulo 3. questione 4. Sed hæc sententia, ut notavit Nauarrus supra, non videtur tuta, quia in Pontificali Romano eodem modo assignatur benedictio pro cingulo, sicut pro alijs vestimentis & quantum mihi constare potest, eadem est in hoc consuetudo de cingulo, quæ de alijs. Dubitari vero solet primo, an hoc præceptum tam rigorose obliget, ut neque propter mortis periculum liceat sine his vestibus sacrificare: nam Caiet. 1. 2. q. 69. art. 4. ita affirmare videtur. Quod durum visum est Nauar. loco supra citato. Sed nihilominus illa sententia, moraliter intellecta, vera est, de qua satis diximus in superioribus agentes de materia remota huius sacrificij: Est autem intelligenda de omnibus vestimentis simul: ita ut Missa dicatur solis communibus & vsualibus vestimentis, quod fieri non potest sine scandalis, & sine periculo magnæ irreuerentiæ. Prætermittere autem in casu necessitatis vnum vel alterum ex his vestimentis, præsertim ex minoribus ut stolam vel cingulum, viri graues censent non esse peccatum mortale.

Richard.

Dubium. a.

Secundo dubitari solet, an interdum possit excusari à mortali huiusmodi transgressio. Respondetur dupliciter posse intelligi posse huiusmodi lapsum excusari à culpa mortali, primo ex leuitate materiæ: & hoc modo non potest proprie hic intercedere talis excusatio, quia omnes auctores docent, omissionem cuiuscunque vestis ex prædictis esse sufficientem materiam peccati mortalis, non potest autem esse minor materia, quam sit omisio vnius vestis, amictus, aut cinguli, verbi gratia. Nisi quis dicat, posse aliquem uti veste non benedicta, & illam esse minorem materiam, sed reuera non est iuxta communem etiam sententiam, quia vestis non benedicta perinde existimatur ac vestis non sacra. Aliiter posset dici parua materia, si quis uteretur omnibus vestimentis benedictis, tamen immundis ac nimium laceris. Sed in primis hoc non est contra præceptum de quo agimus: quia ille reuera utitur omnibus vestibus præceptis iure positio: sed erit contra præceptum naturale sanctæ & reuerenter tractandi res sacras: in quo fateor sæpissime posse peccari venialiter, quamuis Syluest. verbo, Missa. 1. q. 2. §. 3. dicat, esse peccatum mortale, si vestes (inquit) sint enormiter immundæ, quia est contra præceptum Ecclesiasticum, latum in c. 2. de Custodia Eucharistiæ, sed ibi magis est sermo cum ministris vel pastoribus Ecclesiæ, ad quos pertinet cura & custodia rerum sacrarum, quam cum sacerdotibus: qui eis utuntur vestibus quibus possunt, seu quas in Ecclesia inveniunt, & ideo grauitas huius culpæ magis ex ipsa rei natura, quam ex iure positio prudenter iudicanda est. Ex alio capite potest excusari hæc culpa à mortali lapsu, vel etiam omnino à ratione culpæ, ex defectu voluntarij; & hoc modo dicunt omnes, si hoc accidat ex obliuione quadam naturali, vel negligentia, excusari à culpa, præsertim mortali. Ita dicit specialiter Soto, dist. 13. q. 2. art. 3. ad 8. & c. 4. Et videtur indicare in hoc esse aliquid speciale, quia hæc obligatio est de iure positio, & eodem fere modo

Dubium. a.

loquitur Victor. in Sum. n. 98. Caietan. verbo, Missæ celebratio. Sed ego in hoc nihil inuenio speciale, quia non est maior ratio de hoc præcepto positio, quam de alijs, quia pro ratione inaduertentiæ, vel negligentia erit maior & minor excusatio: si ergo inaduertentia sit profusa naturalis: quia vel illud non venit in mentem, vel bona fide existimatum est, non oportuisse maiorem aliquam diligentiam adhibere, & c. excusabit ab omni culpa: si vero negligentia fuerit culpabilis, leuiter tamen & abiq. aduertentia & voluntate, excusabit à peccato mortali, quamuis non à veniali. Si vero sit crassa & supina, non excusabit à mortali, ut Caietan. etiam faceret. Et ratio est, quia non tollit sufficiens voluntarium, & alioqui præceptum est validum: & hæc est regula seruanda in omnibus præceptis, & ideo dixi formaliter nullam esse differentiam, quamuis fortasse materialiter contingat in hac materia facilius accidere naturalem inaduertentiam aut negligentiam minus culpabilem, quia regulariter loquendo, bona fide proceditur, accedendo ad locum, ubi solent esse omnia vestimenta sacra & benedicta. Tertio dubitari solet, an in hoc aliqua obligatio occurrat circa vestes vsuales, quibus accedere debet Sacerdos indutus, ut sacris vestibus superinduetur. Et primum de calceis solet inquiri, an sit peccatum, nudis pedibus facere sacrum, ita ut oporteat accedere calceatum. De qua re nullum ius scriptum reperio, tamen consuetudo hæc esse videtur, quod Sacerdos ad altare sine calceis, sandalijs, vel huiusmodi non accedat: & ita seruandum esse sentit Syluest. esse præceptum, citans directorium, & ex Bernardo, & ex Richardo supra citati, qui, aduertunt non oportere, calceos esse benedictos, quod certissimum est. Nam hæc consuetudo non videtur introducta propter aliquam sacram significationem seu ceremoniam, sed propter maiorem honestatem ac decentiam, secus autem est de sandalijs, quibus Episcopi utuntur, ut constat ex Pontificali, & ex Bernardo, epistola 28. Innocentio tertio in epistola ad Patriarcham Constantinopolitan. & ex Gregorio in capite, Per. Greg. 42. Innocentio tertio in epistola ad Patriarcham Constantinopolitan. & ex Gregorio in capite, Per. Greg. 42. vbi significatur inferioribus Clericis non licere uti sandalijs seu compagis, quamquam, ut Alcuin. supra refert, olim Sacerdotes sandalijs etiam uterentur, quamuis diuersis ab illis, quibus Episcopi utuntur, in quibus varia mysteria & significationes, tam ipse Alcuinus, quam alij Scriptores, de rebus Ecclesiasticis considerant. Sed iam vsus ille sandaliorum in Sacerdotibus cessauit: vsus autem calceorum, ut dixi, non ad ceremoniam, sed ad decentiam pertinet. Vltimus vero inquiri solet, an è contrario necessarium sit, caput sacerdotis sacrificantis nudum, seu discoopertum esse, ita ut nullum peccatum sit, cooperto capite celebrare. Respondetur, circa hoc reperiri prohibitionem in iure. c. Nullus. de Consecrat. dist. 1. vbi tam Episcopus, quam Presbyter, aut Diaconus, ad solemniam Missarum celebranda, prohibetur introire cum baculo: aut velato capite altari Dei assistere, & qui tempore præsumpserit, communionem privari iubetur: & est decretum illud Zachariæ Papæ in Synodo Rom. cap. 13. Vnde per se loquendo, hoc fieri non potest sine peccato absque dispensatione, quæ in ceremoniali Romano exigi videtur. Nihilominus tamen, si grauis infirmitas aut necessitas id exigeret, nec posset tam facile dispensatio postulari, id fieri posset sine graui culpa; ut notat citatus textus in verbis illis: Qui temere præsumpserit, & hoc maxime verum est, quando talis necessitas & celebrandi modus non est continuus, sed solus semel aut iterum occurrit, & tunc etiam obseruandum est, ut creto sacrum fiat ad tollendum scandalum. De relicto vero corporis indumentis nihil inuenio esse specialiter præceptum, sed id est obseruandum, quod

Syluest.

Soto.

quod in Missali admonetur, scilicet, ut Sacerdos ac-

ARTICVLVS IV.

Vtrum conuenienter ordinentur, quae circa hoc sa-

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod inconuenienter ordinentur ea, quae circa hoc sacramentum dicuntur. Hoc enim sacramentorum verbis Christi consecratur, ut Ambrosius dicit in lib. de sacramentis. Non ergo debent aliqua in hoc Sacramento dici quam verba Christi. 2. Præterea, Verba & facta Christi nobis per Euangelium innotescunt. Sed quadam dicuntur circa consecrationem huius sacramenti, quae in Euangelio non ponuntur: non enim legitur in Euangelio, quod Christus in consecratione huius sacramenti oculos ad celum leuauerit, similiter etiam in Euangelio dicitur: Accipite, & comedite nec ponitur, omnes, cum in celebratione huius sacramenti dicitur: Eleuatis oculis in celum. & iterum: Accipite & manducate ex hoc omnes. Inconuenienter ergo huiusmodi verba dicuntur in celebratione huius sacramenti. 3. Præterea, Omnia sacramenta ordinantur ad salutem omnium fidelium. Sed in celebratione aliorum sacramentorum, non fit communis oratio pro salute fidelium defunctorum. Ergo inconuenienter fit in hoc Sacramento. 4. Præterea, Baptismus dicitur specialiter fidei sacramentum. Ea ergo, quae pertinent ad instructionem fidei, magis debent circa Baptismum tradi, quam circa hoc sacramentum, sicut doctrina Apostolica, & Evangelica. 5. Præterea, In omni sacramento exigitur deuotio fidelium. Non ergo magis in hoc sacramento, quam in aliis deberet excitari deuotio fidelium per laudes diuinas, & per admonitiones, prout cum dicitur: Sursum corda. 6. Præterea, Minister huius sacramenti est Sacerdos, ut dicitur: Omnia ergo, quae in hoc Sacramento dicuntur, à Sacerdote dici deberent, & non quadam à ministris, quadam à choro. 7. Præterea, Hoc sacramentum per certitudinem operatur, virtus diuina. Superflue ergo Sacerdos petit huius sacramenti perfectionem, cum dicit: Quam oblationem tu Deus in omnibus, &c. 8. Præterea, Sacrificium nouae legis multo est excellentius, quam sacrificium antiquorum Patrum. Inconuenienter ergo, Sacerdos petit, quod hoc sacrificium habeatur, sicut sacrificium Abel, Abrahæ, & Melchisedech. 9. Præterea, Corpus Christi, sicut non incipit esse in hoc Sacramento a per loci mutationem (vt supra dictum est*) ita etiam nec esse desinit: inconuenienter ergo Sacerdos petit: tube hoc perferri per manus sancti Angeli tui in sublime altare tuum. Sed contra est, quod dicitur de Conf. dist. 1. Iacobus frater Domini secundum carnem, cui primum creditur est Hierosolymitano Ecclesia, & Basilius Casariensis Episcopus addiderunt Missæ celebrationem. Ex quorum auctoritate patet conuenienter singula circa hoc dici. Respondedo dicendum, quod quia in hoc Sacramento totum mysterium nostræ salutis comprehenditur, ideo præ ceteris sa-

tramentis cuius maiori solemnitate agitur. Et quia scriptum est, Eccles. 4. Custodi pedem tuum, ingrediens domum Domini, & Ecclesiast. 18. Ante orationem prepara animam tuam, id est ante celebrationem huius mysterij, primo quidem præmittitur preparatio quadam ad agende ea, quae sequuntur. Cuius preparationis prima pars est laus diuina, quae fit in introitu, secundum illud Psal. 49. Sacrificium laudis honorificabit me, & illic iter, quo ostendam illi salutare Dei. Et sumitur hoc vt pluries de Psalmis, vel saltem cum Psalmis cantatur, quia, vt Dionysius dicit in 3. cap. Ecclesiasticae Hierarchie Psalmi comprehendunt per modum laudis, quidquid in sacra Scriptura continetur. Secunda pars continet commemorationem presentis miserie, dum misericordia petitur, dicendo, Kyrieleyson, ter quidem pro persona Patris, ter autem pro persona Filij, cum dicitur, Christeleyson, & ter pro persona Spiritus sancti, cum subditur Kyrieleyson, contra triplicem miseriam, ignorantia, culpa & pena, vel ad significandum, quod omnes persona sunt in se iuicem. Tertia autem pars commemorat celestem gloriam, ad quam tendimus post presentem vitam & miseriam dicendo: Gloria in excelsis Deo, quae cantatur in festis, in quibus commemoratur celestis gloria: Intermittitur autem in officijs laetuosus, quae ad commemorationem miserie pertinent. Quarta autem pars continet orationem, quam Sacerdos pro populo facit, vt digne habeatur tantis mysterijs. Secundo autem præmittitur instructio fidelis populi, quia hoc sacramentum est mysterium fidei, vt supra habitum est. Quae quidem instructio dispositiue quidem fit per doctrinam Prophetarum & Apostolorum, quae in Ecclesia legitur per Lectores & Subdiaconos. Post quam lectionem cantatur à Choro Graduale, quod significat profectum vite, & Alleluia, quod significat spirituales exultationem, vel Tractus in officijs laetuosus, qui significat spirituales gemitum: Hec enim consequi debent in populo ex prædicta doctrina: Perfecite autem populus instruitur per doctrinam Christi in Euangelio contentam, quae à summis ministris legitur, scilicet à Diaconibus. Et quia Christo credimus tanquam diuina veritati (secundum illud Ioan. 8. Si veritatem dico vobis, quare non creditis mihi?) lecto Euangelio, Symbolum fidei cantatur, in quo populus ostendit, se per fidem Christi doctrinam assentiri. Cantatur autem hoc Symbolum in festis, de quibus fit aliqua mentio in Symbolo, sicut in festis Christi & B. Virginis & Apostolorum (qui hanc fidem fundarunt) & aliis huiusmodi. Sic igitur populo preparato & instructo, consequenter acceditur ad celebrationem mysterij, quod quidem & offertur vt sacrificium & consecratur & sumitur, vt sacramentum. Vnde primo peragitur oblatio, secundo consecratio materia oblata. Tertio eiusdem perceptio.

Ca. 3. Eccl Hier. inter prim. & mo.

q. 78. art. 3.

Circa oblationem vero duo aguntur, scilicet, laus populæ in cantu Offertorij (per quod significatur latitia offerentium) & oratio Sacerdotis, qui petit, vt oblatio populæ sit Deo accepta. Vnde & 1. Paralipom. 29. dixit Dauid. Ego in simplicitate cordis mei latui obtuli vniuersa hæc, & populum tuum, qui hic receptus est, vidi eum ingenti gaudio tibi offerre donaria, & postea orat, dicens. Domine Deus custodi hanc voluntatem. Deinde circa consecrationem, quae supernaturalis virtute agitur, primo excitatur populus ad detestationem in præfatione, vnde & m. nerur sursum corda habere ad Dominum. Et ideo, finita præfatione, populus deuote laudat diuinitatem Christi, cum Angelis, dicens Sanctus, Sanctus, Sanctus, & humanitatem, cum pueris dicens: Benedictus, qui venit: Deinde Sacerdos secreto commemorat primo quidem pro quibus hoc sacrificium offertur scilicet, pro vniuersa Ecclesia, & pro his, qui in sublimitate constituti sunt. 1. Tim. 2. & specialiter quosdam, qui offerunt, vel pro quibus offertur. Secundo commemorat Sanctos, quorum patrocinia implorat pro prædictis, cum dicit, communicantes & memoriam venerantes, &c. Tertio petitionem concludit, cum dicit, hæc oblatio sit illis, pro quibus offertur; salutaris. Deinde accedit ad ipsam consecrationem, in qua primo petit conse-

De aonsec. d. 1. c. Iacob. frater Domini.

